

Újpest-Belsőváros

2004. 05. 23.

Loránt Gábor

AZ ÚJJÁÉPÍTÉS BEFEJEZÉSE

Lectio: Neh 6,15 – 7,5

Alapige (textus): Neh 7,2-3.

Jeruzsálem parancsnokává testvéremet, Hanánit és Hananját, a várnagyot neveztem ki, mert ő megbízhatóbb és istenfélőbb volt sok embernél. Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és amikor még őrt állanak, csukják be az ajtókat, és zárják be. Jeruzsálem lakói közül őrségeket kell fölállítani, egyeseket az őrhelyeken, másokat saját házuk előtt.

Imádkozzunk!

Urunk! Olyan világos a Te Igéd, olyan fénylő a Te eligazításod. Csak a mi szívünk homálya az, ami miatt nem értjük akaratodat oly sokszor. Olyan világos, hogy mit kell egy hívő embernek tennie, és olyan világos, hogy hogyan kell hitre jutni. De mindkettővel gyakran bajban vagyunk. Elképzeljük az üdvösséget, hogy hogyan érhetjük el: oly módon, ahogyan azt Te nem jelentetted ki. És hogyha hívő emberekké lettünk a Te kegyelmedből, akkor is éljük az életünket, gyakran a magunk elképzelései szerint, és nem úgy, ahogy Te adod elénk. Ezért fordulunk most Hozzád, hogy szólj, nyilatkoztasd ki a Te akaratodat, jelentsd ki Magadat nekünk és mutasd meg: hogyan, mi módon, milyen körülményeket figyelembe véve, milyen ellenségtől körülvéve, milyen rendelkezéseknek megfelelően éljük hívő életünket. Bocsásd meg értetlen szívünket, és világosítsd meg azt! Könyörgünk, hogy add most Szentlelkedet

igehirdetőnek és igehallgatónak egyaránt! Ajándékozz meg bennünket azzal, hogy ez az istentisztelet a szó legszorosabb értelmében Isten tisztelete legyen, hogy Téged dicsőítsünk, és Terád hallgassunk.

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye. (Neh 1,9)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Alig több mint egy hét múlva elérkezik a konfirmáció napja. A konfirmáció napja, amely örömnappal a gyülekezet számára. Ugyanakkor minden konfirmáció a szomorúság napja is olyan értelemben, hogy sok fiatal ilyenkor szokott utoljára eljönni a gyülekezetbe. Reméljük, hogy idén nem fordul elő, de azért évről évre elő szokott fordulni. Erre egy kifejezés is született: „Ezek a fiatalok kikonfirmálnak a gyülekezetből”. Vagy – Mikó Laci bácsi szavait idézve – „Nem konfirmálnak, hanem *kámformálnak*”, vagyis kámforrá válnak, akkor vannak itt utoljára. Pedig a konfirmáció nem csak a vége valaminek, tudniillik az addigi hittanóráknak, a konfirmációi tanfolyamnak, hanem még inkább a kezdete valaminek. Valami sokkal fontosabb dolognak: a teljes jogú gyülekezeti életnek, amikor be kellene tagolódni a gyülekezet közösségeibe: a templomi közösségbe, az ifjúsági órákra, hogy személyes, élő kapcsolatba kerüljenek az Úr Istennel megtérés, újjászületés által, és ennek színtere a gyülekezeti élet.

A konfirmáció nem öncél, hanem valaminek az érdekében történik. És így van ez a felolvasott Igével is. A várfalak újjáépítése nem öncél volt, hanem valaminek az érdekében történt: hogy elkezdődhesse a teljes értékű gyülekezeti élet, hogy a külső kereteit biztosítsa Nehémiás és a nép annak, hogy most már Istenre figyelve, védettségben, a külső zavaroktól – úgy amennyire – védetten élhessenek a mindennapi hívő életet. Ha nem is teljesen zavartalanul, de biztonságban.

Három eseményt vizsgáljunk meg a felolvasott történet alapján, de különösképpen is a másodikra irányítsuk figyelmünket. Ezért is emeltem ki a 7. rész 2-3. versét, külön is felolvasva. Ez a három esemény pedig a következő: az

első: az elvégzett munka és annak hatása az ellenségre; a második: Nehémiás további intézkedései; a harmadik pedig: távolabbi tervei az Isten népe életének helyreállításában. Ezt a három történetet vegyük végig, lássuk meg ennek alapján is: hogyan kell hívő életet élni! Nehémiás olyan csodálatos példája annak az embernek, aki Istenre figyel. Az eddigi történetekben is láthattuk, hogy hogyan állt meg az ellenség támadásaival szemben, hogyan nem esett egyetlen egyszer sem csapdába. Nehémiás Istenre figyelése folytatódik ezekben a történetekben is.

1 Az első tehát: az **elvégzett munka és annak hatása az ellenségre.**

A várfal Elül hónap huszonötödikére, ötvenkét nap alatt készült el. Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nagyot estek saját szemükben, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett véghezvinni ezt a munkát. Azokban a napokban a júdai előkelők is sokat leveleztek Tóbijjával, Tóbijjá meg velük. Júdában ugyanis sokan eskü révén álltak kapcsolatban vele. Ő Sekanjának, Árah fiának volt a veje; a fia, Jehóhánán pedig Mesullámnak, Berekjá fiának a leányát vette el. Jótetteit is emlegették előttem, és az én beszédeimet hírül vitték neki. Tóbijjá pedig leveleket küldött, hogy megfélemlítsen engem. (Neh 6,15-19)

Láttuk a korábbi fejezetekben az ellenség taktikáját, egymás utáni igeszakaszokban végigtekintettük, úgy mint: az ellenség taktikája a gúny, az ellenség taktikája a fenyegetés, és az elmúlt vasárnap láttuk, hogy az ellenség taktikája a megfélemlítés is.

De az ellenség minden támadása, minden lélektani hadviselése ellenére is felépült a várfal, még hozzá igen hamar: 52 nap alatt! Tehát: áll a várfal, eredeti állapotában, a rések be vannak falazva, és utoljára az ajtószárnyak is a helyükre kerültek. Készen áll a nagy munka! Befejeződött az újjáépítés.

De ahogyan mondtam: ez nem a vége valaminek, hanem a kezdete. A külső építés befejezésével végre elkezdődhet a belső építkezés.

Előbb lássuk, hogy milyen volt az ellenség reakciója!

Az ellenség reakciója kettős volt. Az egyik: félelem, megaláztatás és felismerés. „Amikor ezt meghallották ellenségeink, félni kezdtek a körülöttünk élő népek, és nagyot estek saját szemükben, mert fölismerték, hogy Istenünk segítségével lehetett véghezvinni ezt a munkát.” Ebből jó esetben megtérés is következhetett volna, hiszen: félelem fogta el őket, nagyot estek a saját szemükben és felismerték, hogy Isten segítségével lehetett felépíteni a várfalakat.

Éppen ezek a dolgok kellene a megtéréshez! Amikor istenfélelemre jutunk, amikor nagyot esünk a saját szemünkben, és amikor felismerjük Isten munkáját. Hogy úgy mondjam: fel volt nekik adva a lecke, vagy: fel volt dobva a labda számukra. Még sem lett belőle megtérés.

Ma is hányan vannak olyanok, akik meglátják Isten hatalmát, Isten segítségét, Isten kegyelmét, lehetőségük nyílik a bűnbánatra, és elmulasztják azt.

Annak idején a farizeusok és írástudók is felismerték, hogy Jézus a Krisztus, a Messiás, Isten küldötte, Akit elküldött ebbe a világba Királyként, Főpapként, Főprófétaként. Felismerték, hogy Jézus a Messiás, mert azokból a messiási jelekből, azokból a csodákból, amelyeket Jézus elvégzett, fel lehetett ismerni, és mégsem engedtek Neki! Nem ismerték be a saját tévedésüket, inkább ellene állottak, és mindennek elmondták Jézust.

Elmondták Róla, hogy nagyétkű és részeges ember (Mt 11,19; Lk 7,34), elmondták Róla, hogy Belzebubbal cimborál (Mk 3,22; Lk 11,15), csak azért, hogy ne kelljen engedni Neki, ne kelljen elismerni Róla, hogy Ő a Messiás.

Jaj, nehogy mi is így járjunk, mint ez az idegen nép, a samaritánusok és az Izráel körül lakó népek! Nehogy úgy járjunk, hogy mi is nagyot esünk a saját szemünkben, meglátjuk végre, hogy milyenek vagyunk. Meglátjuk, hogy mit tett Isten, és mégis inkább megátalkodunk a bűnünkben, mint hogy engednénk Istennek. Eljön minden ember életében a megtérés órája, de amikor szól Isten, ezt a szót vissza lehet utasítani, hogy „Köszönöm, nem kérek belőled!” És a folytatás, az éppen a megkeményedésükről tesz tanúbizonyságot. Hiszen – ahogy mondtam – az ellenség reakciója kettős: az egyik a félelem, a megaláztatás és felismerés Isten felismerése, de a folytatás a kemény szívükről beszél, mert a belső ellenséget veszik még inkább igénybe, vetik be még inkább, újra és újra Nehémiás és a nép ellen, és igyekeznek továbbiakban is félelmet kelteni Nehémiásban és a népben. *„Azokban a napokban a júdai előkelők is sokat leveleztek Tóbijjával, Tóbijjá meg velük. Júdában ugyanis sokan eskü révén álltak kapcsolatban vele. Ő Sekanjának, Árah fiának volt a veje; a fia, Jehóhánán pedig Mesullámnak, Berekjá fiának a leányát vette el. Jótetteit is emlegették előttem, és az én beszédeimet hírül vitték neki. Tóbijjá pedig leveleket küldött, hogy megfélemlítsen engem.”* (Neh 6,17-19)

Azt is mondhatnám, hogy miután ezt a csatát az ellenség elvesztette, azért egy megveszekedett ellenállást folytattak továbbra is, méghozzá a belső ellenség felhasználásával. Tóbijjá – ahogyan olvastuk – kétszeresen is rokoni kapcsolatban állt az izráelitákkal, és ezek a rokonok (a belső ellenség) Nehémiás előtt Tóbijjának a jó híret keltették. De hát tudjuk, hogy milyen volt Tóbijjá, milyen lélektani hadviselést alkalmazott Nehémiás ellen, hogy milyen gazemberségeket vitt véghez. Hogyan próbálták megölni Nehémiást, hogyan akarták a rossz híret kelteni, hogyan akarták megfélemlíteni. S ennek ellenére a belső ellenség megpróbálta szépíteni Nehémiás előtt Tóbijját. De ugyanakkor Nehémiás szavait mindig jelentették Tóbijjának, és Tóbijjá továbbra is küldözgette a leveleket, – úgy, ahogy a múlt alkalommal láttuk – megfélemlítésül. Azt is mondhatom, hogy „utóvédharcokat” folytatott. Ahogy mondtam: megveszekedett módon ellenállt az igazságnak. Az ellenség egy pillanatra sem lankadt. Mindig megtalálták azokat a módokat, ahogyan továbbra is lehet támadni az Isten népét. Ahogyan Tóbijjá megtalálta a belső ellenséget, az ő rokonait, ugyanúgy a farizeusok is megtalálták Júdást, a belső ellenséget. De mi se legyünk naivak, mert a Sátán egy pillanatra sem lankad, nem ereszt ki,

csak mi szoktunk lazítani egy-egy elvégzett munka, vagy egy-egy kivívott győzelem után. De nem lehet lazítani, nem lehet lankadni, mert az ellenség soha sem lankad!

2 Másodjára lássuk **Nehémiás további intézkedéseit**. Tulajdonképpen most, ezen a vasárnapon ez a legfontosabb a számunkra, hiszen az ellenség taktikájáról már bőségesen hallottunk. Most inkább erre vessük a tekintetünket!

„Amikor fölépült a várfal, fölszerelttem az ajtószárnyakat, és szolgálatba állították a kapuőröket, az énekeseket és a lévítákat. Jeruzsálem parancsnokává testvéremet, Hanánit és Hananját, a várnagyot neveztem ki, mert ő megbízhatóbb és istenfélőbb volt sok embernél. Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és amikor még őrt állanak, csukják be az ajtókat, és zárják be. Jeruzsálem lakói közül őrségeket kell fölláztatni, egyeseket az őrhelyeken, másokat saját házuk előtt.” (Neh 7,1-3)

Tehát Nehémiás nem lankadt, nem eresztett le, hanem továbbra is végezte a munkáját, és ez a munka most a belső rend és a külső védelem megszilárdítása volt. A cél nyilván az ellenség lankadatlan utóvédharcának, ellenállásának hatástalanítása, és ugyanakkor az igazán lényeges belső munkára való koncentráció.

A/ Lássuk tehát a **belső rend megszilárdítását!**
Azt olvassuk, hogy Jeruzsálem parancsnokává Hanánit, a testvérét és Hananját, a várnagyot nevezte ki.

Hogyha manapság valami ilyesmi történik, azt nepotizmusnak (rokonok iránti protekciónak, rokonok előnyben részesítésének) nevezik, s azzal vádolják a vezetőket, hogy a lojalitás (a vezetők iránti hűség) számukra fontosabb, mint az alkalmasság. Ezek a mai vádak is. Akár gyülekezetekben is elhangoznak ilyen vádak, hogy „Miért nem demokratikusabb egy gyülekezeti közösség?” De valljuk meg őszintén, hogy Isten országában nincs demokrácia! Teokrácia (istenuralom) van! Olyan mértékű a demokrácia, hogy azt már nem is lehet demokráciának nevezni, mert mindenkinek egyenként kell Istenre figyelni, Isten akaratát megérteni. Nem a saját elgondolásunk alapján szavazni, és valamire eljutni, hanem abban a reménységben, hogy megértem, hogy merre vezet Isten, és úgy akarok továbbmenni.

Itt is azt látjuk, hogy kinevezés van, még hozzá olyan kinevezés, ami egyedül a célra tekint. Ennek a kinevezésnek három ismérve van.

- Az egyik: a megbízhatóság. Hanáni megbízható volt Nehémiás számára, hiszen a testvére volt. Sőt azt is olvassuk Hanániról, hogy ő volt az, aki elment Susán várába, Perzsiába az egész történet kezdetén (Neh 1,2) és beszámolt Nehémiásnak Jeruzsálem elesett állapotáról. A másik ember, Hananjá. Őröla azt olvassuk, hogy

megbízhatóbb volt sok embernél. (Neh 7,2) Tehát a kinevezés első ismérve a megbízhatóság.

- A második, ami tulajdonképpen még fontosabb: az istenfélelem. Hanánit már ismerjük erről az oldaláról, ahogyan elment Susán várába. Hananjáról pedig most olvassuk, hogy „istenfélőbb volt sok embernél”.
- És végül: a hozzáértés. Hananjáról úgy olvassuk az Igében, hogy várnagy volt, vagyis Jeruzsálem várnagya. Nyilván olyan hozzáértő ember, aki tudott irányítani.

Tehát Nehémiás Jeruzsálem parancsnokává Hanánit és Hananját nevezte ki, s ennek a kinevezésnek az ismérvei: a megbízhatóság, az istenfélelem és a hozzáértés.

Az a kérdés, hogy mi hogyan éljük meg a mindennapi életet? Vajon kivel együtt tudjuk építeni az Isten országát? Nekünk is ugyanilyen emberekkel kell együttműködnünk! Megbízható, azaz hűséges emberekkel. (Nem hozzánk hűséges – hozzánk is, – hanem elsősorban Istenhez. Akkor lesznek hozzánk hűségesek, ha mi is hűségesek vagyunk Isten akaratahoz.) Tehát: megbízható, hűséges, istenfélő és hozzáértő emberekkel kell együttmunkálkodunk!

Ezsdrás könyvében olvassuk, hogy a samaritánusok ajánlkoztak, hogy segítenek felépíteni a templomot. „*Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk*” (Ezsd 4,2) De akkor ott nem fogadták el felajánlkozásukat, mert ilyen segítséget nem szabad elfogadni!

Azt mondja Pál apostol: „*Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában*” (2Kor 6,14)

Jeruzsálem városán belül is voltak alkalmatlan emberek, hogy másokat ne is említsek: Tóbijjá rokonai, akik nem az építés érdekében, nem a gyülekezet tiszta istenhite érdekében munkálkodtak volna, hanem Tóbijjá érdekeit csempészték volna be Jeruzsálembe. Tehát nem szabad minden segítséget elfogadni, nem szabad bárkivel együtt építeni az Isten országát, aki ajánlkozik vagy aki kéznél van, hanem csak a megbízható, az istenfélő és hozzáértő emberekkel!

Tehát ez a belső rend megszilárdítása.

B/ De Nehémiás további intézkedéseire hozzátartozik a **külső védelem megszilárdítása** is.

„*Meghagytam nekik, hogy ne nyissák ki addig Jeruzsálem kapuit, amíg melegen nem süt a nap, és amikor még őrt állanak, csukják be az ajtókat, és zárják be. Jeruzsálem lakói közül őrségeket kell fölállítani, egyeseket az őrhelyeken, másokat saját házuk előtt.*” Tehát magyarul: használatba vették a várfalakat és kapukat, amelyeket felépítettek. Ez a külső védelem megszilárdítása.

Emlékeztetőül szeretném elmondani, amit Jónéhány héttel ezelőtt már elmondtam, hogy a várfalak azok, amelyek a hívő embereket elválasztják a külvilágtól, és a kapuk pedig azok, amelyek a világ felé való közlekedésnek a szabályos eszközei. Tehát a falak, amelyek védenek, s a kapuk, amelyeken keresztül szabályosan lehet kimenni és visszajönni. A belső rend a külső védelmet is szolgálja. Hiszen Hanáni és Hananjá megszervezte a várfalak védelmét, és a kapuk nyitásának-csukásának rendjét.

A mi életünkben is erről van szó, és ezt már magyaráztam is azon a korábbi alkalmon, amelyre utaltam, hogy mit engedünk be magunkba a világból (pl.: milyen TV-műsorokat, politikát, stb.... nem akarom részletezni) – mert nem mindegy, erre valók a falak, és hogy szabályosan közlekedünk-e a világ felé. Mert a hívő ember szabályos közlekedése a világ felé: az evangélium hirdetése. Ez a feladatunk, erre valók a kapuk!

Láttuk tehát Nehémiás további intézkedéseit.

3 Végül vessük egy pillantást **Nehémiás távolabbi terveire**, az Isten népe életének helyreállítása céljából!

A város igen nagy kiterjedésű, de gyér népességű volt, és a házak még nem voltak fölépítve. Ekkor Isten azt a gondolatot adta nekem, hogy gyűjtsen össze az előkelőket, az előljárókat és a népet, hogy származási jegyzéket készítsünk. (Neh 7,4-5)

A gyér lakosság egyúttal védtelenséget is jelentett. Ugyanakkor az Isten tiszteletének is megvoltak bizonyos hiányosságai. És ezért a cél az volt, hogy a teljes gyülekezet, vagy legalább is az Isten népének nagy része jöjjön be a városba, és ott az istentisztelet a templomban teljes hatáskörrel és teljes egészében működni tudjon. A terv az volt, ami ezt a célt szolgálta, hogy tiszta származású zsidókkal kell megtölteni Jeruzsálemet. Ezért készítették el a származási jegyzéket.

Aztán később majd, a 11. fejezetben olvasunk arról, hogy hogyan népesítették be Jeruzsálemet. A főemberek, az előkelők már amúgy is Jeruzsálemben laktak, de a várfalakon kívül lakók 10 százalékát, egytizedét sorsvetés útján Jeruzsálembe telepítették be, hogy nagyobb legyen a népsűrűség, de tiszta származásúak legyenek. Ez elengedhetetlen feltétel volt. Ezzel a megtisztított néppel lehet majd lelkileg is újat kezdeni.

Tehát ez volt Nehémiás távolabbi terve és célja. Erről majd a későbbiekben bőven fogunk olvasni. Erről most nem szeretnék többet szólni.

Befejezésül szeretném összefoglalni Nehémiás szolgálatát a mai Ige alapján. Az első: a külső keretek biztosítása. A második: a belső rend megszilárdítása. A harmadik a cél, az új életben járás. De ez nem csak a mai igeszakasznak a témája, hanem tulajdonképpen Nehémiás egész könyvének témája ez: hogy hogyan építette fel a várfalakat, hogyan szilárdította meg a

belső rendet, és hogy mindennek a célja az volt, hogy az Isten népe új életben járhasson.

Egy közkeletű felismerés az a Biblia ismeretében, hogy Nehémiás bizonyos értelemben Jézus Krisztus ószövetségi előképe volt. (Vége a kazettának!)